

17 — Kralj Ušća

Žikini klošarski dani potpuno su se izmenili kada je u tržišnom centru Ušće nabasao na tavanska vrata s ključem u sebi. Provodio hladne dane po tržišnim centrima. Hvala Bogu, bilo ih je toliko da ih je stalno menjao i nije padao u oči. Muvao se po spratovima, jeo neodnete ostatke hrane, sedeo za stolovima i gustirao prazne limenke, čitao novine, bludeo...

O, da, nije on bio budala. Sačekao je čitavih deset dana pre nego što se ponovo došetao do tih vrata. Bila su zaključana. Probao je ključ i glatko ušao unutra. Prostorija je vodila na krov i u njoj nije bilo ničega. Verovatno zbog toga brava nije promenjena.

Žika nije odmah imao jasnu viziju upotrebljivosti, ali kada se jednom uspavao i u kasnim noćnim satima otkrio da je sam u celoj zgradi, najednom mu se ukazao čitav novi svet. Nastojao je da ostavi što manje traga, tek tu i tamo pomalo hrane i pića iz otključanih frižidera.

Gotovo celu zimu i sve hladne noći proveo je po gornjim spratovima Ušća. Osećao se kao kralj. Nabavio je i pristojno odelo da ne bi odudarao od posetilaca tokom dana. Upoznao je raspored čuvara i radno vreme čistačica. A kada su dani postali topliji, shvatio je da mu je dosadno. Drugari napolju su se već pitali gde provodi svaku noć, posebno je u prozivkama prednjačio Sima, koji je zaposeo njegovo ranije skrovište.

— Imaš ljubavnicu, priznaj?

— Što je kriješ od nas, nije valjda toliko ružna?

Žika je shvatio da je vreme za akciju; svi će biti fascinirani; a Sima će lipsati od zavisti. Odabrao je dvadesetoricu i objasnio im plan. Odmah mu je bilo jasno da to neće ostati neprimećeno, ali ionako je stizalo proleće. A na jesen, ko još razmišlja toliko unapred?

Bilo je teško održati disciplinu u malom prostoru.

— Ne dajte Miletu da zaspi, hrkanje će nas odati.

— Ako prdemo svi zajedno oće li se to osetiti u prizemlju?

— Što nismo doveli neke žene?

U ponoć Žika komandova pokret.

— Hajde da učinimo nešto nezaboravno — reče Sima.

— Ne preterujte. A pre svega, hoću da vas obavestim da se proglašavam za kralja Ušća i odsad da me zovete Žika Kralj.

— Mrdaj kralju, podanici su gladni i željni.

— Budi šta oćeš, samo se skloni...

Rulja se razmirela po spratu, prvo oprezno i u grupama, a onda su počeli da se razdvajaju. Pokušavali su da dosegnu sve što se moglo dohvatiti, a onda se bacili na restorane brze hrane, otvarajući otključane i odvaljujući zaključane.

Žiki sve to nije bilo zanimljivo. Šetao se mirno, kao pravi kralj, posmatrao sa strane šta se događa, ubrzo odustao da ih sprečava da ne načine vidljivu štetu. Znao je da će posle ovoga biti glavni među klošarima u gradu.

- Kako pored ovoliko hrane nema pacova — rekao je neko.
- Zaviri u džepove, možda ti je neki zaostao.

A neko je odnekud dovukao lutku žene u prirodnoj veličini i onda su je skinuli i obešćastili.

Obili su trafiku i kupili doslovno sve.

- Prvi put imam *Playboy* koji nije iz đubreta.
- S koje strane se ovaj tompus pali?
- Aaaaah, ovo se izgleda ne jede...

Priljubljeni uz spoljnje staklo neki su gledali napolje.

- Nisam znao da je ovakav saobraćaj u tri ujutru.
- Gledaj ovo, ljudi voze, ne obaziru se na semafor.
- Možda noću ne važe semafori.
- Ona dva su se čuknuli i ništa, nastavljaju dalje.

Žika je prišao prozoru. Kolone automobila užurbano su odmicale. Nešto tu nije bilo normalno. Često je sedeo gledajući raskrnicu kod Hajata, ali nikada nije video ovoliko vozila. Svi su doslovno jurcali, ne obazirući se ni na šta.

- Kao da beže.

Uskoro se desetak klošara sakupilo u pokušaju odgonetanja. A napolju, automobili su se proredili i uskoro sasvim prestali. Ulice ostadoše puste, nigde nije bilo ni pešaka, niti se išta micalo, tek pokoji pas litalica.

- Kralju, podanici su ti se razbežali. Šta sad?

Žika nije bio glup, ali ovo nije mogao da shvati.

- Ima li negde neki TV, da vidimo vesti.

Bilo je mnogo ekrana na sve strane, ali nedohvatno visokih, bez daljinaca. Pojedinci su pokušali da se popnu na stolove i upale ih, ali nije uspelo.

- Izgleda da se nešto ozbiljno događa.
- Ovo je super, ljudi, svi su otišli i ostavili nam ceo grad.
- Žika kralj Beograda.
- Ovo uopšte nije dobro — rekao je Žika.
- Ne sviđa ti se da budeš kralj?
- Ma ne, razmislite malo, šta treba da se dogodi da ceo grad najednom pobegne.

Ali nije imao kome da govori, ako je poneko i bio zabrinut, krio je to.

Nešto kasnije, kao da su zaboravili apokalipsu koja se nadvijala nad njima, razmišljali su se dalje u potrazi za zabavom. Sa strane, neko je kašljao tako da se činilo da će izbljuvati pluća... verovatno puši deseti tompus. Naslonjen na stub, neko je pišao. Nekolicina se domogla žetone za dečju igraonicu i nastala je neopisiva larva iz tog dela.

Žika uzadnu.

Šta može biti tako veliko da ceo grad pobegne? Pa ni kada je bilo bombardovanje nisu ljudi ovoliko odlazili. Ni pomračenje sunca nije bilo ovako propraćeno. Možda neki miting, ali i ta vremena su prošla.

— Izgleda da dolazi kraj sveta — rekao je neko pored njega.

— Da li ćemo uopšte saznati šta se događa?

— Možda cunami. Čuo sam da uništava čitave gradove.

— Nema cunamija u Beogradu.

— Ti baš znaš! A zemljotres. Ili vulkan.

Žika pogleda u nebo. Na kojoj li je strani Avala?

— Možda se prevrnula cisterna sa radioaktivnim otrovom.

— Toliko načina da jedan grad bude uništen, a mi ćemo biti možda jedine žrtve.

— Bar ćeš umreti kao kralj.

Žika je odlučio da potraži Simu i konsultuje se. Simina družina je zaposela kuglanu, obili su restoran i upijali se. Retko ko je bio pri svesti.

— Simo, imaš li ideju zašto je ceo grad poludeo i svi se razbežali okolo?

Sima ga je odmerio klataći se, a onda prasnuo u smeh.

— Ne mogu da verujem da su me shvatili ozbiljno.

— Šta si uradio?

Sima se prevrtao od smeha, drugari su već ležali okolo pijani.

— Reci mi? — ponavljao je Žika.

— Čista zajebancija. Pozvao sam policiju i rekao da su islamske samoubice zaposle Ušće i da će tačno u 7 ujutru aktivirati hidrogensku bombu ukoliko Srbija odmah ne prizna Kosovo.

— Kao u Moskvi pre deset dana. Čečeni. 50000 mrtvih.

— To mi je dalo ideju. Može biti da su me zato shvatili ozbiljno.

— I te kako. Ceo grad je evakuisan.

— Pa šta? Šta mogu da urade? Pohvataće nas, malo ispitivati, oprati, nahraniti i pustiti. Kažem ti ja, nezaboravna žurka.

— Ti si idiot, Simo. Ko želi da hvata samoubice sa hidrogenskom bombom?

Spolja dopre siloviti zvuk borbenih aviona.